

Tóth Krisztina

Holdrakéta

Korábban érkezem, azt mondja nem baj.
A hangja idegen, a házuk ismerős.
A fészbukon találtam rá, alig érti
hogy ki vagyok és mit akarok a múlttól.

Olyan öreg, hogy szinte megsajnálom,
előkeres két csorba poharat,
már nem is tudom, miért vagyok itt,
ebben a versben- és megint sehol.

Egy férfi szobájában porszívózok.
Negyvennyolc éve nem láttam ezt a férfit.
Pontosabban soha: az egy gyerek volt,
egy kövér kisfiú, aki fél a többiektől.

Az óvodai bokrok közt azt ígérte,
egyszer majd én leszek a felesége.
Nem azért jöttem, hogy ezt számonkérjem,
én csak magamra akarok rátalálni.

Nemrég gerincműtétje volt és
a kutyák hullatják a szőrüket.
A fia egy másik városban él.
Láttam az előbb, szinte üres a hűtő.

Hentes és mészáros lett belőle,
egy vágóhídon dolgozik és tar kopasz.
A földszinten laktak, tavaly halt meg az anyja,
jól jön most neki a fém járókeret.

Kisétálunk a parkba, régen nagyobb volt.
A trafóházon túl mi nem mehettünk.
Látod, mondtam, hogy lesz kutyám, nevet fel,
és ebből hirtelen magunkra ismerek.

Nem tudom, szóba hoztam-e a rakétát,
amihez csavarokat gyűjtöttünk dobozban.
Én is jártam a Holdon, felelem,
előre néz, komolyan bólogat.

A kutyák a trafóháznál megállnak.
Tényleg, végül is minden vers holdrakéta,
ez a vers is. Kellett az összes csavar,
hogy lássuk, mi van ott messze, odaát.